

עין משפט
נר מצוה

א' א מיי' פ"ה מהל' פסולי
המוקדשין הלכה י:
ב ב מיי' פ"ד מהלכות
עבודת יוה"כ הל' א
[ופ"ג הל' ד]:
ג ג מיי' פ"ג מהלכות פרה
הלכה ב:

לא תימא ואחר כך אמר אלא
אימא ואחר כך לקח. כלומר,
קנה אחד, אם מדמי העולה
קנוא ונשאר דמי החטאת,
במקום שצדק אילו המצות
יקונה כשבה או שצדקה. ואם
בדמי החטאת קנה, זה העוף
הקנה לחטאת אלא למיתה,
ובדמי העולה קנה מהן
עולה נדבה. גופא אמר רב
אלעזר ע"ר אושעיא מטמא
מקדש עשיר והביא דרבן
אשי לא יצא ר"י חגא א"ר
אשיה יצא. מיתבי מצורע

א"ר יצחק שתי לשונות שמע
אחת צריכה שיעור ואחת אי
רב יוסף ניהוי אנו של שיעור
דלא בעי חלוקה לא בעי ש
בעי כבוד א"ל רבא כבוד תנ
רביצד הוא עושה ^ככורכן ב
רב עץ ארו ושני תולעת שק
מביא לשון אחר ומקדש אלמ
כבוד תנאי היא דתניא למה כו
אלעזר בר' שמעון אומר כר
כי אתא רב דימי א"ר יוחנן של
המשתלח ואחת של מצורע א
ואחת משקל שק ואין לי לפ

הי"א. לקמן בשמעתין: כי"ד הוא ע"י שירי מכלל דליכא תוך: ב"גזג בלשון שריפת הפירה אלא נמההבזו באור ש"הבזת זקוף למעלה כקלה של עשב וסמוכה לגחלתה וקרינן ביה אל תוך: מולעת: ואחס של מלורע. דכתיב ביה נ

(א) אינו מובן ואולי צ"ל ואם הוא עשיר לא ינא אם הביא גדלות אבל שאר חייבין אפי' עשיר וכו'.

לנדרת צבור קאמר לקיך המזבח
(דף יב:) דאין מקיפין בעולם
היה הלשון קשה דקאמר אזל
היינו לשפירות לנדרת צבור

לאו בשעת לקיחה ולא שעת עשייה
אמר רב אמר אלא ואח"כ לקח ואמר.
תנאי דמחסרי מיבנה אחת אתה ידי
ב' רב לקח לוארר כך אמר: ופרסני
לקח. אם כן מוסף ומביא חובתו
בהמה מדמי חטאתו מאי ניהו הרי
אילו מעות שכבר לקח העוף:
דפריקו. ומוציא לחולין ומוסף
מביאו קוונה מן המעוטה בהמה:
והא אין פרייו לעוף. דלמי נה

במסכת מנחות (דף ק:) אבל העושות
והצורבה והכלי שרת אין להם פדיון
אלא נאמר אללא בצדמה: דמיון
[שקלן] פרידה חסם. גזול אחד
לקח מן הצורקין דמעות והכי קאמר
מנא אי עולה זמן הי מצינן דקיימי
חטא ויבה ומוסף עילין מציא
חובטו והאי עולה דזון אזולא לגדה:
ואי חטא זון. וקצבוש עול זון צבור
השני לעולה זון די קיסחה זו וזו
מוסף עילין מציא מזה חובטו אללא
מציא מן המעות עולת נדבה והחטא
שלקא ממוט ומצינו ביא מעות ויקח
צדמה: שאני מלווה. דכתיב
(ויקרא) וזאת תהיה מורת הנלווה
ולא אחרת: רישא נמי. עני שהביא

קרנן עשיר: הסם הו' ירי רחמנ' (נ)
מורה אחת לכל המזדעזעין כולן
ויאמין בקרבן עשיר: וסמית.
בניחוחות: וינקף מיה. לעמא
מקדש: ואם דל הוא. מיעוט הוא
מזדעזע: הוא דעשיר שהביא קרבן
עני לא יא' אבל שאר חייבי קרבן
עולה ויורד לא: ברתנ' כנגד יום
שליחו. כנגד שער שהולכיחו

ב'מ' אקסירא קאי. דקושר לו
לשון כנגד נוארו: או אהעמדה
קאי. (ג) והכי קאמר ואת שעיר
החטאת העומד לשחיטה מעמיד
כנגד מקום צית שחיטתו: אפיר.
כתיב ואת אפירי חטאתו יאכל

זמן לא מעט, חזרתי ללמוד שורש קשור
בראשו חזר בנאורו ולא באחרים
שאלו קשור עליהן לשון ושל אחרים
אינו קשור: אלא אי אמר.
ולנשחט אהעמדה הוא דקאי ומשום
א' דהשירה שנייה בהשפחה לחידור

[illegible]

שכסירה בכל שהוא: דעני חלוקה.
 דמתן לקמן (דף סו.) מה היה עושה
 המשלח את השעיר חולק לשון זהורית
 חזיו קשר בקלע וחזיו קשר בין
 קרניו: עני כוזה. שמהא האור ככדה
 ותפול למוך עומק האור דכמיז
 (שם) אל מוד שרפת הפרה: סנאי

ר' ואזוב: (א) [בשירי הלשון. מדרשתי
: שקלטן שלבב. ולא נפלו למך
יוס: בקולות. אש שיש עליה עמוד
פת אש שלבב (ה) נמוכה וכפופה
ב [במדבר יט] ולקח עץ ארו ואזוב ושני
אזו גדולה ואזו קטנה ואזו ציננית:
של

[illegible]

מאי איכא למימר לא תימא ואח"כ אמר אלא
אימיא ואחר כך לקח ואמר לקח מוסיף
ומביא חובתו מאי ניהו דפריק ליה והא
יאיין פדיון לעוף אמר רב פפא כגון שלקח
פרידה אחת אי עולה זבן מוסיף ומביא
חובתו מרמי חטאתו והאי עולה אזלא לגדבה
אי חטאת זבן אין מוסיף ומביא חובתו
מרמי עולתו והאי חטאת אולא מיתיה גופא
א"ר אلعזר א"ר הושעיא מממא מקדש עשיר
ההביא קרבן עני לא יצא ורבי חנא א"ר
הושעיא יצא מיתבי ⁶ מצורע עני שהביא
קרבן עשיר יצא עשיר שהביא קרבן עני
לא יצא שאני התם דכתיב¹ זאת אי הכי
ירשא נמי הא רבי רחמנא תורת והתניא
תורת לרבות מצורע עני שהביא קרבן עשיר
יכול אפילו עשיר שהביא קרבן עני ת"ל
זאת ונילף מינה מעט רחמנא² ואם דל הוא:
מתני' בקשר לשון של והורית בראש שעיר
המחולל והזוהרין רובד רים שיהיה

ולגשחם כנגד בית שחיטתו בא לו אצל
וּפְּרָפוּ שְׁנֵיהֶם וּסוּמָךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו^(א) וּמִתּוֹדָה
כִּיכָן הִיָּה אוֹמֵר אָנָּה הֵשֶׁם^(ב) (חֲמַטִּי עֵוִיתִי
(פִּשְׁעִשְׁתִּי) לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶרֶן עִם
קְדוֹשְׁךָ אָנָּה הֵשֶׁם כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים
וְלַחֲטָאִים שְׁעוֹתַי וּשְׁפִשְׁעֵתִי וּשְׁחַמְאִי
לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶרֶן עִם קְדוֹשְׁךָ
לִבְכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבֹד^(ג) כִּי בְיוֹם הַזֶּה
לִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְמַעַר אֲתֹכֶם מִכָּל חֲטָאֵיכֶם
לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ וְהָן עֹנִין אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֶׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד: **נִמ'** אִיבְעִיא
וּלְגִשְׁחָם אֲקִשִּׁירָה קָאִי אוֹ אֲהַעֲמֵדָה
קָאִי ת"ש דְּתַנִּי רַב יוֹסֵף קֶשֶׁר לִשְׁוֹן שֶׁל
הַתּוֹרוֹת בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְהַעֲמִידָה
בְּכַוְנָה בֵּית שִׁלּוּחוֹ וּלְגִשְׁחָם כְּנֻגָּה בֵּית
שְׁחִיטָתוֹ שְׁלֹא יִתְעַרֵּב זֶה בָּזֶה וְלֹא יִתְעַרֵּב
בְּבִאחֲרִים אִי אִמְרַת בְּשִׁלְמָא אֲקִשִּׁירָה קָאִי
שְׁפִיר אֵלֹא אִי אִמְרַת אֲהַעֲמֵדָה קָאִי נְהִי
בְּרַבְּכַרְיָה שְׁלֹא מִיעֵרֵב דְּהֵאִי קְטִיר בִּיה וְהֵאִי
קְטִיר בִּיה אַחֲרִינִי מִזֵּה מִיעֵרֵב אֵלֹא
לֹא שְׁוִי מִזֵּה אַחֲרֵיכֶם בְּאִי שְׁוִי מִזֵּה

אחת של פרה ואחת של שעיר המשתלח
צריכה שיעור ולא ידענא של מנייהו אמר
משתלח דבעי חלוקה בעי שיעור ושל פרה
עור מתקיף לה רמי בר חמא דפרה נמי
היא ודפרה לא בעי חלוקה איתייביה אביי
יראי לשון אימא כונב לשון א"ר חנינ אמר
תן שלחבת כשרה מיתבי נתהבבה הלשון
וי"ל כן בקולחת כן בנכפפת רבא אומר
כן כדי שיהיו כולן באגודה אחת דברי רבי רבי
יהא בהן כבוד ויפלו לתוך שריפת הפרה
לשונות שמעתי אחת של פרה ואחת של שעיר
משקל עשרה זוז ואחת משקל שני סלעים
ש כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי ונתן
של

במסכת פרה (פ"ג משנה יא) מנן לה: כורין. לעץ
סרוקה במסרק ונעשית קצרה לראש האחד כמין
מקדש. כלומר ונתון שם. כל מעשה פרה קרי לה
זוהי כולן להביא אחר. והא' דלמחר רבי חמיה דגמ
דענין שיהיו ללקחין צבת אחת לה
והיה (ד) ושיני מולתם ואזין: ואין לה פרה. ואין ידעתי לה

[illegible]

[נגעים פ"ד מ"ב]
 גיר' ירושלמי ונתודה,
 [פ"ל ע"ח] פשעתי חטאתי
 אל במשנה שבמשניות
 ונשנה לעלו לה: ונמשנה
 קמן סו. ויכ"א בירושל'
 ח"א ב"מ, (ד) [כ"ד] הוא
 שיה ליתא במשנה דפרה,
 פרה פ"ג מ"א, (א) [עין
 שפות לקמן מז. ד"ה כי
 אל דגרסא רבין ונתן], (ז) ג"י
 (ח) [ועי' מוס' תמורה
 כג: ד"ה ושעה],

זאת תהיה תורת
מצרע ביום טהרתו
ובא אל הכהן:

ויקרא יד ב
וזאת תורת אשר בו נגע
ועת אשר לא תשיג ידו
והקרת:
ויקרא יד ג (עיין רש"י)
ואם לדל הוא ואין יד
ושנת וקלקו כבש אחד
עם להנפוח לכפר עליו
ושרון סלת אחד כלול
ממן למקחה ולעשן:
ויקרא יד ד
כי ביום הזה יכפר
ב' לטהר אתכם ממל
ואתם יכפרו לפני ?? תטהרה:
ויקרא יד ט

רש"י ד"ה התם הא רבי
מנא תורת תורה אחת:
ד"ה או אהעמדה קאי.
שחט דקאמר ואת שעייר
טאת: (ג) ד"ה אלא אי
רת כו' לא מיערב בשעייר
ימי: (ד) ד"ה בקולחת
בנפפת אש ששלהבת
שלה גמורה:

רנשבורג
רנ"י ד"ה חלל חי חמרת
דקשירת שער המשתלח
ל קשירת:

שון של זהורית. אמר
ווק ומשוך כמין לשון וצבוע
אדום (לעיל לט.).

דקרבן צבור אין בו
ימנה חוץ מפר העלם דבר
צבור ושעיר המשתלח.
ימנורה כ: ד"ה ולא.
שהוא [עצמו] מקריבה
טל את העור ואפילו אינו
ותו משמר המשמרת
ותה שבת. שם ד"ה שלו.
שהרי של צבור היא ואין

שני בעלמא להיכירא.
תוס' הרא"ש.

[illegible]

מִתְרַא דְּכִרְיֹתָ [שם] הוֹאִיל
אֶסְמִיָּה אֶהְיִי קִרָּא אֶסְ
וִיבִית שְׁחִטְתּוּ הֵינּוּ מִקּוֹס
[סם, א] וּכְפִי רִשְׁ"י. וְהִ"ת
מִשּׁוּם הַיִּמְרָא. וְהִי הוּא
נִקְנָ לְקַנָּן בְּהִדְיָא. פֶּרֶה גַּמִּי
יִהְיֶה. וְרִבִּי יִנְחָן אֲלִיעָזָר
הוּא מִן שְׂרִיפָה, וּבִנְכַפְתָּ
מִמִּקְוָמָה וְאִין זֶה שְׂרִיפָה.

